

גיל גולה של שערוריה

כתבתו של אורי (אכ"א) בהיארהרי נוב על אסירי כלא שכם עוררה סערה עוד בטרם הסתיים שידורה על מירקע הטלוויזיה. עוד באותו הערב הוצפה מרכזיית הטל-וויזיה בירושלים בעשרות טלפונים של צופים שזעמו והתלוננו מדוע משדרת הטלוויזיה "הילטון של רוצחים".

הפוליטיקאים לא השתהו זמן רב והחלו גם הם בחרפות ובגידופים על הטלוויזיה, עורכיה ומנהליה, ותמהו כיצד יתכן שהטלוויזיה הממלכתית תשדר כתבה כזו.

אריה מקל, מנכ"ל הרשות, אמר שהיומן בכללו לא היה מאוזן, ודן יתר על המידה בנושאים מסוג מסויים.

אך בעוד קיצצם של כל אלה יוצא על הטלוויזיה, התבררו העובדות הבאות: **אורי בהיארהרונב** עבד על הכי תבה במשך תקופה ארוכה, באישור הממונים עליו בטלוויזיה, וסיים לצלם אותה בתחילת החודש.

כיום השישי בצהריים קיבל **אריה מקל**, מנכ"ל הרשות, בכתב את הלייזנאפ של היומן ובו סדר הכתבות ותוכנו. מקל לא העיר רבר.

כאותו היום השישי ב-6 בערב צפה **חיים יבין**, מנהל הטלוויזיה, ביומן כולו וגם הוא העיר שום הערה.

גם בישיבת הבוקר השיגרתית של מחלקת החדשות בטלוויזיה, הנערכת מדי יום בחרו של יבין, לא העיר מנהל הטלוויזיה רבר.

בפורום חדשות ביום הראשון, הנערך אחת לשבוע בלישכתו של מנכ"ל הרשות, בהשתתפות מנהלי הרדיו והטלוויזיה ומנהלי מחלקות החדשות ברדיו ובטלוויזיה, התחילו לצופף הביקורות על הכתבה המסויימת. יבין לקח על עצמו את האחריות, מקל הצדיק אותו.

אחרי פורום החדשות זימן מקל ללישי כתו את יבין, אורי בהיארהרונב ואת **אלי עזר** ("גזר") **יערי**, עורך היומן. מקל אמר שהעיתוי של הכתבה לא היה נכון, בעיקר משום שבאותו יום השישי מלאו שיבעה להרגי האוטובוס.

הוא העיר ליערי שראוי היה לו להתייעץ עם יבין מבעוד מועד לגבי התוכן ועיתוי הד שדרור.

הוא אמר לו עוד שכדאי לגזון את היומן ולכלול בו מיוגון אירועים המתרחשים בארץ בנושאי חברה, ככלכלה וכו'.

יעקבי נגד ירידה

שרהתיקסורת גדי **יעקבי** שלה ביום הראשון מיברק ל**אהרון הראל**, יו"ר רשות השידור, ובו התלונן על הכתבה בנושא חבי רות-הנובלה הישראליות בניוירוק, ששודרה ביומן הטלוויזיה בליל-השבת. יעקבי התלונן שהטלוויזיה קנתה כתבה מוכנה מראש ושירר רה אותה ללא עריכה. הוא טען במיברקו שה כתבה מעוררת ירידה.

מיברק ברוח דומה שלח גם **רפי אלול**, ראש מועצת מזכרת-בתייה.

דתיים נגד מין

במהלך כל השבוע שעבר הגיעו קריאות טלפונית רבות למישרו של מנכ"ל רשות השידור. המטלפנים, דתיים ברובם המכריע, התלוננו על שידור ראיון עם הסטלוגית האמריקאית **רות וסטהיימר**, שנערך בי תוכנית מוצע, בהנחיית **אבי אתגר**. עיקר התלוננות הופנו נגד מישפט שבו אמרה הד"ר רות, במיברקה הכי גרוע, "אפשר להשתמש במלפפון".

אריאלה רבדל פונדקאית או זונה

הטלוויזיה הכללית הביאה בשני המי שכים דרמה המתערת מיקרה אמיתי של זוג מצליחנים ניוירוקי, שהשותף הגברי בו התייתם מאמו והוא מבקש להמשיך את מיש פחתו על-ידי הבאת ילד לעולם. חוסר יכולתה של אשתו להרות מאלץ אותו להביא את ילדו באמצעות אם פונדקאית.

זוהי תופעה המקדימה באלפי שנות אור את המציאות החברתית שלנו. צפייה מבעד לכרדר-הברולח הטלוויזיוני מאפשרת לנו רבע של חסד נדיר, הצצה לעתיד.

הצצה מעלה מחדש את התייה האם יכולים אנו לברוח מקידמה זו או שאנו נדונים לה לנצח.

הסרט הביא את סיפור המיפגש בין שני זוגות: שטרן חשוק-הילדים והזוג וויטהר הוולדני, בן למעמד הפועלים. מיפגש שנוצר על רקע ייצרה הלאיברי-כיבוש של מרייבת וויטהר להרות ונחישותו של מר שטרן להפי רות. כך, ממיפגש טיבעי ביותר בין גבר לאי שה, מתפתחת טרגדיה, הנמצאת מקידמת דנא בבסיס ההווייה האנושית.

של מי הילד הזה, לעזאזל?

וויטהר מחליטה להיות אם פונדקאית: משמע, היא מסכימה לראות, כמדוע, בילד המתרקם ברחמה פיקדון. פיקדון, שמיד עם סיום תקופת ההריון, תשיבו לבעליו החוקיים, נתון הזרע.

היא מציגה לפני קרובה — בעלה, ילדיה, אחותה וחבריה — את החלטתה ומתמצת אותה באלטראזים סנטימנטלי, הגיוון ממסרים טלוויזיוניים, ולא חלילה, ברצון של אם שילדיה בגרו, ויש בה צורך יצירי נואש להינוק ואולי גם לכסף.

החליד, מרגע ההחלטה ועד לרגע הלי רה, נעשה באופן מתורבת וסטרילי, הפועל במסגרות כיוורוקרטיות כשרות למהריון ומעוקרות מאנושיות. עד לרגע הלידה לא ניתן ולו אף גם רמז לשדר שיתפרץ מצוואר הלידה הזה.

הפונדקאית, אנושית, חמימה, וחסרת-סיי בוכים, הופכת אחרי הלידה למיפלצת המיי טלטלת בין רמונים של יצרים קרמוניים-משקרת, משחדת, מאיימת, מתמוטטת — והכל בשם הרצון להיאחו כפרי בטנה.

מעשיה בלתי-מובנים לה ולסביבתה, והם פוגעים בערך הכליך מקודש של החברה האמריקאית — החווה. כיוון שהפרה אותו היא מאבדת את רכושיה, מעמדה, ילדיה ומכונניתה. והיא נודדת בדרכים צרדיות ממוטל אחד למשנהו.

האב מגלה באיחור שהמשתנה היחירי שלא ברק — יכולתה של האם להיפרד מפרי בטנה — הפך למשתנה הקובע. הטלוויזיה האמריקאית מחפשת את האשם למצב בלתי-נסבל זה. האם זוהי הפונדקאית שהפרה חווה או מרכז התפרייה, שלא ריווח לאב על הפגם הקטן בפונדקאית.

אישי אינו שואל מה גורלה של חברה המי ביאה את ילדיה לעולם באמצעות אם פוני דקאית ומה המרחק בינה לבין העולם שתאר אטימום בספריו. עולם שבו תהליך התפרייה מנוכר לחלוטין ממיפגש הריגשי בין גבר לאישה, המבוגרים בו פועלים מכוננות והיי לדים גדלים על פי שיקולים של ברירה גני-טית.

בית-המישפט, הדן את הלידה לאביה משי איר אותו עם השאלה איך נקרא לאשה המשי כירה את רחמה לכל המרבה במחיר, ואיך נקרא לאב שבחר להביא ילד לעולם באמי צעות אשה זרה ואיך מצליחים להתחמק מגזר-הדין של הקידמה.

בייבי M

בייבי M
מבקר הטלוויזיה שלנו חיפשו קצת אהבה ולא מצאו.
סרט זבל
זהו זה חוזר.
אריאלה רבדל
ובדרווגו ישבו לצחוק

יצליחו ההורים המאמצים להוציא את הילדה מחיק האמא הטיבעית. במקביל למתח, מתחילה האודיסיאה לקבל אופי אמריקאי. במילים אחרות מתחיל סרט של מירדף.

אגב, בירדף, גומר בורביל השוטר על כל השלושה, דילון, וולנטה ואייב מונטאן. כשי הוא שם די גם על השלל. לא הפסדנו כלום. אמרנו לכס: יש מכשיר-וידיאו.

החלק השני של הסרט ששודר השבוע היה מצד אחד לא ררוש ומצד שני, לעומת זה, משעמם. כל החלק השני מתנהל בבית-המישי פט סביב השאלה: האם החוזה חזק יותר מת חושותיה של האם הטיבעית.

מי שחזה בישראל במאבק המישפטי על הילדה הבראוילית קרולין ברונה ראה בסרט בייביאם סתם תיזכורת עלובה. הפרשה שהתנהלה בישראל, בבתי-המישפט ומעל רפיידיעותונים, היתה מעניינת והגיונית הר בה יותר מאותם אירועים בסרט. רווקא סרט זה, שנעשה מסיפור אמיתי והתבסס על מיסמכי בית-המישפט, היה צריך להיות אמין. ויש לאמר ליזכותו שהוא הכל חוץ מאמין.

בישראל זכתה האם הטיבעית, רוטילדה, בכתה קרולין-ברונה ושבה איתה לביתה שבבראויל. באמריקה היתה צריכה האם הטיבעית להגיע עד לבית-המישפט העליון כדי שזה יכיר בזכותה הטיבעית ויקבע: "אין לצפות מאם טיבעית שתוותר על פרי ביטנה בלא מאבק", אפילו כנגד חוזה שעליו חתמה. רק שם נקבעו לה זכויותיה לקשרים של ממש עם ילדה-רפייביטנה.

בירדו שידור בינתיים את שורלוק הולמס באמריקה עם רוג'ר מור בתפקיד שרלוק. מה שמסביר למה סכלנו את הזבל עד הסוף.

ברדווגו הנפילה השבועית

מינהג טוב יש לו לאדם בחיים. כל מוצי אי שבת, כמו שמתחיל צירופים. בטל וויזיה הישראלית, עובר האורח לירדון. שם תמיד יש סרט קולנועי, הדואג לסיום יפה לש בת ולפתיחה נכונה לשבוע הבא.

בשבת שעברה, מרוב שהתארכה תוכניתו של אבי אתגר (השתפרות מדהימה, כולם היו טובים, אפילו ספי ריבליו), איחר הבניאדם את הפתיחה. גם בלי פתיחה, הופעה של אלן דילון מדבר אנגלית מתירה את התחנה הידנית על האקרון. כך מגלים שגם ז'אן טובים, אפילו ספי ריבליו, איחר הבניאדם אותה שוטרים וגנגסטרים באנגלית.

בריוק או מתחיל בישראל בייביאם. איזה ייאוש לחזור לישראל. אבל, ביונס ביפור פלז'ר. וכאן נרש קורבן אמיתי למען מקום העבודה. בטלוויזיה הישראלית, כמו תמיד, הסרט זבל-זבל.

בסרט בייבי אם יש הכל ואין כלום. הסרט מתחיל בקיטעי סופיאופרה מתוקים מסכרין. הרמויות חושפות את עצמן כבר מההתחלה. עד שכל שימוש בהגיון אינו נדרש. מכינים את הקהל לסוף: על-ידי סימפטיה למנצחים (הצורקים) ושנאה וטינה למי שעתידיים להפי סיד.

גיבורת הסרט, מרייבאט' מתנדבת לשמש אכסנייה אנושית. זה הג'וב שהיא יודעת לעשות הכי טוב, אפילו שהיא בכלל לא מעוניינת לגרל עוד ילד. רק לעשות אותו למישהו אחר. בעלה, ריק, טוב ואנושי עד בחילה. כל-כך כפדר, שגם החולשות שלו לגמרי בסדר, והאגואזים שלו נשמע טיבעי לחלוטין.

רק הוא יכול לשאול: מה יהיה במשך כל תשעת החודשים? יעני, באיזה כלוב ישים את הזוריר שלו, אם אשתו משכירה את שלה לאחרים? אבל עשרת אלפים דולר זה לא צחוק. במוחו באמריקה, וגם אושרה של אשתו המשותקת זה מהו, והבניאדם מס כים. הוא שאמרנו, בניאדם יותר בסדר מבסי דר.

ההורים המאמצים מגעילים לאורך כל הדרך. לא רק מגעילים, גם מווייפים. מה מתקדמים האלה, גם במחשבה וגם בהגיון. רק רגש אין להם בגרוש. הכל קומורפלאג'. כמה אפשר להאמין להורים, שהם יותר הורים מהר רים. יותר מאושרים, יותר מבנים, יותר יותר יותר. יותר כל-כך סובלים אותם, שגם כשנופל עליהם האסון, ומרייבאט' מחליטה שלא להח זיר להם את התינוקת, אף אחד לא מרגיש צער מיוחד.

ההחלטה המשותפת להביא ילד באמצעות אם פונדקאית היא פיתרון מושלם לאשה שלא רוצה לסכן את חייה ולבעל המבכה את שיתוק הילדה. משלמים 7500 דולר, וכל מה ששותר הוא רק למצוא את האכסנייה הנ כונה. הוא כיוכימאי, אשתו רופאה והם מר כנים להיות הורים. אשתו תיקח כמה שבועות תופשה כשגנעי התינוקת, ואחרי-כך המטפלת תעשה את העבודה. עניין הרגשות שלי לחלוטין. לא מדברים על זה בכלל. רק בחירה, בחינות, בריקות החתומות עוד ועוד ונות גות למציאות החולנית הגיע למימדים פרועים. המאמצים אינם מתייחסים לריגש-ר תיה של האכסנייה האנושית.

אחרי שמסתיימת הצגה התיאוריה, הווגות התקרב, ההריון תופס, והתינוקת מגיעה, תופסים הרגשות את מקום ההגיון והפתיחות הליברלית. לפתע הכל ברוח. האמא הטיבעית לא מותרת על התינוקת שלה. (כמו שאמרה הפסיכולוגית מההתחלה...) כאן נגמרת אופי רת-הסכון ומתחיל סרט-מתח. יצליחו או לא